

Wydający pieczywo winien być ubrany w biały fartuch z rękawami, mieć czyste ręce i nie może być dotknięty chorobą zakaźną lub skórą, lub otwartą gruźlicą.

W sklepach winno być urządzenie z bieżącą wodą do mycia rąk.

§ 13. Chleb powinien być dobrze wypieczony, na przekroju porowaty, bez zakalca. Na każdy bochenek winna być przed wstawieniem ciasta do pieca nałożona biała kartka z firmą piekarni. Nalepianie kartek po wypieku jest surowo wzbronione. Sprzedaż i puszczanie w obieg pieczywa w bochenkach bez kartek piekarni są wzbronione.

§ 14. W piekarniach, które nie odpowiadają przepisom §§ 5, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 niniejszego rozporządzenia, nie wolno dokonywać wypieku chleba, aż do uporządkowania.

Ustępstwa dla piekarń istniejących są dopuszczalne tylko w granicach art. 3, 4 i 6 za zgodą miejscowych władz sanitarnych.

§ 15. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia ulegną karze w myśl ogólnych przepisów karnych. Zakwestjonowane pieczywo podlega zatrzymaniu.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze winno być wywieszone na widocznym miejscu we wszystkich piekarniach i sklepach z pieczywem.

Minister Zdrowia Publicznego:
w z. *Chodźko*

152.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 7 marca 1921 r.

w przedmiocie udzielania zezwoleń na transport produktów pochodzenia zwierzęcego i paszy z obszarów nawiedzonych księgosuszem.

Na mocy art. 7 ustawy tymczasowej z dnia 2 sierpnia 1919 roku o organizacji władz administracyjnych II-ej instancji (Dz. Pr. z roku 1919 Nr. 65, poz. 395) zarządzam co następuje:

§ 1. Przewidziane w art. 2 ust. III rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w przedmiocie walki z księgosuszem z dnia 29 września 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 94, poz. 623) zezwolenia na transport pewnych rodzajów produktów pochodzenia zwierzęcego względnie paszy objętościowej z wolnych od zarazy miejscowości obszaru nawiedzonego księgosuszem wydawane będą przez wojewodę, właściwego dla miejscowości, z której rzezczone przedmioty mają być wywiezione.

§ 2. Zezwolenia udzielane będą na transport wyłącznie kolejami żelaznymi w każdym poszczególnym wypadku wywozu na ściśle określony

przeciąg czasu. Po upływie określonego w zezwoleniu terminu—zezwienie traci swą ważność. Zezwolenia ogólne i bezterminowe udzielane nie będą.

§ 3. Z udzielonego zezwolenia korzystać może jedynie osoba, której ono zostało udzielone. Ustępowanie zezwoleń innym osobom jest wzbronione.

§ 4. Decyzje wojewody w zakresie przewidzianym niniejszym rozporządzeniem są ostateczne i zaskarżeniu nie ulegają.

§ 5. Od podań o udzielenie zezwolenia uiszcza się opłaty stemplowe na zasadach ogólnych; nadto przy udzielaniu zezwoleń ściągana będzie od petentów dodatkowo opłata w kwocie 200 marek na pokrycie kosztów zawiadomienia w drodze telegraficznej władz administracyjnych tych obszarów, do których transport ma być skierowany.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu ogłoszenia.

Minister Rolnictwa
i Dóbr Państwowych:
Raczyński

153.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 10 marca 1921 roku

**w przedmiocie podwyższenia taryfy adwokackiej dla b. dzielnicy
austriackiej.**

Na zasadzie ustawy z dnia 26 marca 1890 r. (Nr. 58 austrj. Dz. Pr. P.) rozporządzam:

§ 1. Wymienione w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 grudnia 1919 r. (Nr. 1 Dz. Ust. poz. 1 z roku 1920), w dołączonej do tego rozporządzenia taryfie i w uwagach do tej taryfy — należności adwokackie zmienia się w sposób następujący:

- a) kwoty będące podstawą wymiaru należności adwokackich tudzież kwoty samych należności będą uważane za wyrażone w markach i fenigach polskich, a nie w walucie koronowej;
- b) liczby, które określają czy to podstawę czy też wymiar stałych należności adwokackich, podnosi się pięciokrotnie; należności procentowe natomiast pozostają niezmienione.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1921 r. i ma zastosowanie także do prac adwokatów i kancelarii adwokackich, wykonanych po dniu 31 grudnia 1920 r., jeżeli wymiar należności przez sąd, a w braku takiego wymiaru zapłata należności nastąpi po dniu 31 marca 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:
St. Nowodworski